

DE S T E R.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijne ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert; die zal den zegen ontvangen van den Heere, en gerechtigheid van den God zijns heils. Dat is het geslacht dergenen die naar Hem vragen, die Uw aangezicht zoeken; dat is Jacob.

PSALMEN.

No. 7

1 April 1913.

18e Jaargang.

DE ORGANISATIE VAN DE KERK.

Den 6den April 1830, nu drieëntachtig jaar geleden, werd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd. De Kerk was genoemd naar den naam van den Zaligmaker omreden Hij het zoo verordincerd had. Hij aanvaardde de Kerk, verklaarde haar Zijn eigen te zijn, en bemachtigde haar om in Zijnen naam op aarde te handelen.

Dezen dag was een dag van groote vreugde voor den profeet Joseph Smith, — eene vreugde gedeeld door hen, die zich met hem in het heilige werk hadden vereenigd. Den 6den April is een dag nu gevierd door honderdduizenden van de menschelijke familie; en al passeeren ook de jaren voorbij, en al komen en gaan ook de eeuwen, dezen dag zal gevierd worden door eene steeds toenemende menigte. Nu 1913 jaar geleden werd de Zaligmaker der wereld geboren, en op den 1830sten verjaardag van Zijne geboorte werd Zijne Kerk, in deze de laatste bedeeing, opgericht.

De tijd zal komen dat de Messias verschijnen zal, en van de handen van Zijne Heiligen, die gestreden hebben en moeiten en vervolgingen hebben verduurd, opdat Zijn werk op aarde mocht voortgaan, zal Hij het Koninkrijk aannemen, waarvoor zij zoo moedig vochten.

De organisatie van de Kerk voorafgaande, hadden er sommige van de meest wondervolle gebeurtenissen plaats, die ooit in de wereld geschieden. God de Vader en Jezus den Zoon hadden zichzelf aan den jeugdigen profeet geopenbaard en hadden hem bekend gemaakt, dat alle secten van het christendom verkeerd waren, en hem geboden zich bij geen hunner aan te sluiten; de engel Moroni was gezonden geworden om aan hem de plaats te openbaren, waar de

platen van het Boek van Mormon waren verborgen, en verder om hem vele groote en belangrijke waarheden te leeren aangaande het wonderbare werk wat gereed stond om naar de aarde te worden gebracht; Johannes de Dooper, die achtien honderd jaren te voren in de wateren van de Jërdaan had gestaan en daar den Zoon van God doopte, had de aarde bezocht en het heilige Aäronische priesterschap hersteld; Petrus, Jakobus en Johannes, de drie heilige apostelen, welke met den Zaligmaker in oude tijden hadden geleefd en gewerkt, hadden eveneens de aarde een bezoek gebracht en het heilig Melchizedeksche priesterschap hersteld; het Boek van Mormon was vertaald geworden onder de inspiratie des hemels en was tot de aarde gegeven; de waarheden die geopenbaard waren, waren onderwezen aan hen die met den profeet waren verbonden, alsmede aan diegenen van zijne vrienden en geburen die wilden luisteren, en enkele weinigen hadden zijne woorden geloofd, en waren gedoopt geworden; het gezag om met de organisatie voort te gaan was gegeven geworden, zoodat al de elementen voor de samenstelling aanwezig waren.

„De profeet, hoe ook”, zegt B. H. Roberts, de Assistent Kerk-geschiedschrijver, in zijne Geschiedenis van de Mormoonsche Kerk, „ging voorzichtig voort, om door middel van ernstig gebed te zoeken den wil des Heeren te kennen. Vroeg reeds in Juni, 1829, werd de wijze om de Kerk te organiseeren, aangeduid door het woord des Heeren, ontvangen in de kamer van vader Peter Whitmers huis. Overeenkomstig deze onderwijzing moest Joseph Smith, Oliver Cowdery verordineeren als een ouderling in de Kerk van Jezus Christus, en Oliver wederkeerig moest den profeet tot hetzelfde ambt verordineeren; daarna voortgaan om ook anderen aan te stellen, zooals hen van tijd tot tijd bekend zoude worden gemaakt. Deze mannen echter, door het woord des Heeren aangewezen om respectievelijk de eerste en tweede ouderling in de Kerk te worden, waren „geboden” zegt de profeet, deze hunne verordineering en bevestiging uit te stellen „tot zoodanige tijden, dat het doenlijk zal zijn om onze broederen, die alreeds zijn en die nog gedoopt zullen worden, vergaderd te hebben, want wij moeten hunne toestemming hebben alvorens de een onzer den ander kan verordineeren, en zij dienen door stemming te besluiten of zij gewillig zijn dan wel niet, om ons als hunne geestelijke leiders aan te nemen; waarna wij eveneens geboden waren om brood te zegenen en het met hen te breken, en wijn te nemen, het te zegenen en het met hen te drinken; nadien voort te gaan en elkander overeenkomstig het bevel te verordineeren; daarna zulke mannen uit te kiezen als de Geest in zoude geven, hen eveneens verordineerende, en dan de aandacht te schenken aan

het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, op allen die van te voren gedoopt waren, doende alle dingen in den naam des Heeren."

Vervolgens was een gebod gegeven, den juisten datum bepalende, waarop de organisatie van de Kerk plaats moest hebben, den zesden dag van April namelijk, „een duizend acht honderd en dertig jaren sedert de komst van onzen Heer en Zaligmaker in het vleesch." Zij — de Kerk — diende in „regelmaat te worden georganiseerd en opgericht, in overeenstemming met de wetten des lands, door den wil en de geboden van God, welke geboden gegeven waren aan Joseph Smith en Oliver Cowdery."

De afdeeling van de Leer en Verbonden dit gebod bevattende om de kerk te organiseren, Afdeeling 20, schijnt eene reeks te zijn van korte openbaringen ontvangen voor het samenstellen der Kerk, in 't kort de gebeurtenissen opsommende met haren oorsprong verbonden; de roeping van Joseph Smith; zijn wederom vervallen in de ijdelheden der wereld; zijne bekeering, en de bediening van heilige engelen en de geboden van God, „welke hem inspireerden" en hem macht verleenden om het Boek van Mormon voort te brengen — „door inspiratie gegeven", en „tot anderen door de bediening van engelen bevestigd geworden, en door hem aan de wereld bekend gemaakt, bewijzende dat de heilige geschriften de waarheid zijn."

Daarna volgt eene verklaring van de fundamentele leerstellingen en een schets van kerkorganisatie en regeering, welke hier volgens wordt opgesomd:

I. *Van het bestaan van God.* — Er is een God in den hemel, die oneindig en eeuwig is, van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde onveranderlijke God; de Maker van hemel en aarde, en alle dingen, welke daarin zijn."

II. *Van de schepping en den val des menschen.* — God schiep man en vrouw, naar Zijn eigen beeld en gelijkenis. Hij gaf hen geboden dat zij Hem, den eenigen waren en levenden God zouden liefhebben en dienen, en dat Hij het eenige Wezen zijn zou, dat zij zouden aanbidden. Doch door de overtredingen van deze heilige wetten werd de mensch vleeschelijk en duivelsch, en viel.

III. *Van Jezus Christus.* — De Almachtige God gaf Zijnen Eeniggeboren Zoon gelijk als het in de van Hem gegevene Schriften geschreven is. Hij leed verzoeking, doch gaf daarop geen acht; Hij werd gekruisigd, stierf, en verrees wederom ten derden dage; en voer ten hemel, om neder te zitten aan de rechterhand des Vaders, te regeeren met almachtige kracht overeenkomstig den wil des Vaders, opdat zoovelen als gelooven zouden en in Zijnen heiligen naam gedoopt worden, en in geloof tot het einde toe volhardden, zalig zouden worden:

niet alleen diegenen, welke in Hem geloofden, nadat Hij in het midden des tijds in het vleesch kwam, doch al diegenen van af den beginne, zelfs zooveel als er waren, voordat Hij kwam, die de woorden der Heilige profeten geloofden, die spraken zooals zij geïnspireerd waren door de gave des Heiligen Geestes, welke waarlijk van Hem in alle dingen getuigde, — zouden het eeuwige leven hebben.

IV. *Van de Heilige Geest en de Drieëenheid.* — De Heilige Geest geeft getuigenis van den Vader en den Zoon — is Gods getuige. De Vader, Zoon en Heilige Geest inaken tezamen de Drieëenheid uit; — één God, of Groot Presidentschap van den hemel en de aarde, oneindig en eeuwig.

V. *Van de rechtvaardigmaking en heiligmaking.* — De rechtvaardigmaking en de heiligmaking komen door de genade van God, en zijn ware en rechtvaardige beginselen. Dat wil zeggen, dat de genade van God in de middelen voorziet van rechtvaardigmaking en heiligmaking, maar het is aan den mensch om deze middelen toe te passen. De middelen of de voorwaarden van rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn, dat men God liefheeft en dient met alle macht, verstand en sterkte. Dat te doen zal den mensch er toe leiden om geloof in God te beoefenen, alsmede in de bekeering van de zonde, den doop tot de vergiffenis der zonden, en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, en de ernstige begeerte om een goddelijk en bekeerd leven te leiden, — de aloude voorwaarden voor de zaligheid.

VI. *Het van de genade vervallen.* — Het is mogelijk voor den mensch om van de genade te vervallen, en af te wijken van den levenden God, redenen waarom de Heiligen vermaand worden om acht te geven en altijd te bidden, opdat zij niet in de verzoeking mogen vallen. Ja zelfs zij, die geheiligd zijn, worden gewaarschuwd om eveneens acht te geven.

VII. *Van den doop.* — Al degenen welke zich voor God verootmoedigen en verlangen gedoopt te worden, die met gebroekene harten en verslagene geesten voortkomen, en voor de Kerk betuigen, dat zij zich waarlijk van hunne zonden bekeerd hebben en gewillig zijn om den naam van Jezus Christus op zich te nemen, hebbende eene vastberadenheid Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hunne werken bewijzen, dat zij van den Geest van Christus tot de vergiffenis hunner zonden ontvangen hebben, zullen door den doop in Zijne Kerk ontvangen worden. Niemand echter kan in de Kerk worden ingelijfd tenzij hij tot de jaren des onderscheids voor God is genaderd, en bekwaam is om zich te kunnen bekeeren.

VIII. *Van de wijze van doopen.* — De persoon die van God geroepen is, en autoriteit heeft van Jezus Christus om te doopen, zal in het water afdalen met den persoon, die zich

voor den doop heeft aangemeld, en hij zal zeggen, — hem bij name noemende —:

„Opdracht ontvangen hebbende van Jezus Christus, ik doop u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, Amen.”

Dan zal hij hem of haar onderdompelen, en opnieuw uit het water doen voortkomen.

XI. *Van de bevestiging.* — De bevestiging in de Kerk volgt op den doop, en wordt gedaan door het opleggen der handen van diegenen, die de autoriteit daaromtrent in de Kerk bezitten. Er is geen bijzondere vorm of woorden gegeven om personen in de Kerk te bevestigen en den Heiligen Geest toe te dienen; maar oordeelende naar den vorm voor den doop gegeven, de bediening van het sacrament enz., wordt ene eenvoudigen vorm al het meest passend geacht. Welke andere woorden ook gebruikt mogen worden, de volgende mogen niet worden voorbijgezien: Ik bevestig u als een lidmaat in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en zeg tot u, ontvang den Heiligen Geest. Zij, die de bediening voltrekken, hebben natuurlijk toe te zien het te doen in den naam van Jezus Christus.

X. *Van de plichten der leden.* — Het is de plicht van de leden der Kerk om hunne rechtvaardigheid te doen zien door „een goddelijken wandel en omgang”, zich van slechte gevoelens jegens anderen te onthouden, zich niet te begeven in leugentaal, laster en kwaadspreking. Eveneens is het hunne plicht om beiden overluid en in het geheim te bidden. Van hen wordt verlangd om dikwijls van het brood en den wijn (water) te nemen in herinnering aan den Heer Jezus Christus, welk sacrament bediend moet worden door den ouderling of priester op de volgende wijze. Nederknielende met de Kerk, wijdt hij de teekenen van het lichaam en het bloed van Christus met deze woorden:

XI. *De zegening over het brood.* — O, God, de eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van uwen Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen, en te heiligen aan de zielen van al degenen, die ervan zullen nuttigen, dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uwen Zoon, en voor U getuigen, o God, de eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uwen Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te wezen en Zijne geboden onderhouden, welke Hij hen gegeven heeft, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen.”

XII. *De zegening over den wijn (het water).* — O, God, de eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon Jezus Christus, dezen wijn (dit water) te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen, die ervan zullen drinken, dat zij het mogen doen ter gedachtenis van het bloed van

Uwen Zoon, hetwelk voor hen vergoten is; dat zij voor U getuigen, o God, de eeuwige Vader, dat zij Zijner altijd in-dachtig wezen, dat zij Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen."

XIII. *Van de plichten der leden aangaande kinderen.* — Elk lid van de Kerk die kinderen heeft, is verlangd dezelve tot de ouderlingen te brengen, voor de Kerk, en welke dan hunne handen op hen moeten leggen om hen in den naam van Jezus Christus te zegenen.

XIV. *De ambtenaren der Kerk en hunne plichten — Ouderlingen.* — De ouderlingen hebben het bevoegde gezag om in de vergaderingen de leiding te hebben en aldaar voor te gaan als door den Heiligen Geest wordt ingegeven. Zij hebben eveneens de bevoegdheid om te leeren en de schriften uit te leggen; over de Kerk te waken; te doopen; de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes; de gedoopten te bevestigen, en andere ouderlingen te verordineeren, alsmede priesters, leeraars en diakenen.

Priesters. — Het is de plicht der priesters om te prediken, te leeren en de schriften uit te leggen; de huizen van elk der leden te bezoeken, hen te vermanen om overluid en in het geheim te bidden, en al hunne plichten na te komen. Zij kunnen eveneens doopen en 't avondmaal bedienen, andere priesters, leeraars en diakenen aanstellen, de leiding te nemen in de vergaderingen, wanneer geen ouderling aanwezig is, en over het algemeen den ouderling hulp verleenen; zij hebben echter geene autoriteit om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes of voor de bevestiging in de Kerk.

Leeraars. — De plicht van den leeraar is om altijd met de Kerk te wezen, over dezelve te waken en haar te versterken; toe te zien, dat er geene oneenigheid in is, en dat de leden ervan dikwijls tezamen komen en al hunne plichten doen. De leeraars mogen waarschuwen, verklaren, vermanen, leeren, en allen uitnoodigen om tot de Kerk te komen; eveneens mogen ze de leiding van de vergadering nemen wanneer geen ouderling of priester aanwezig is; maar zij hebben niet het recht om te doopen, het avondmaal te bedienen of de handen op te leggen.

Diakenen. — De diakenen zijn aangesteld om de leeraars te helpen in het volbrengen van hunne plichten. Zij eveneens mogen waarschuwen, vermanen, verklaren, leeren en allen uitnoodigen om tot de Kerk van Christus te komen, maar evenals de leeraars, hebben ook zij geene autoriteit om te doopen, het avondmaal te bedienen, of de handen op te leggen.

XV. *Conferenties.* — De onderscheidene ouderlingen omvat in de Kerk van Christus, dienen eens in de drie maand tezamen te komen om te confereeren, of van tijd tot tijd,

als de genoemde conferenties het goed zullen achten om datgene te doen wat de zaken der Kerk verlangen. Het is de plicht van de verschillende vertakkingen der Kerk om een of meer van hunne leeraars (of andere vertegenwoordigers) af te zenden, om de conferenties der Kerk bij te wonen, met eene lijst van de namen van hen, die sedert de laatste conferentie tot de Kerk zijn toegetreden, opdat een verslag van de namen van heel de Kerk bijgehouden kan worden door iemand, die tot dat werk zal worden aangewezen; ook dienen de namen van hen die afgesneden zijn van de Kerk, eveneens opgezonden te worden naar de conferenties, zoodat hunne namen doorgedaan kunnen worden in de algemeene verslagen van de Kerk. Verhuizende leden in de Kerk dienen zich eenen brief te verschaffen op de plaats, waar zij zich bevonden, getuigende dat zij geregelde en georganiseerde leden waren, zich in goede verhouding tot de Kerk bevindende, en die brief onderteekend door de autoriteiten van de vertakking vanwaar zij kwamen, zal hen toestaan om gemeenschap te kunnen hebben met de vertakking waar zij zich naar toe hebben begeven.

Zoodanig is het plan van regeering en discipline vervat in de openbaring even voor dat de Kerk werd georganiseerd; en men kan hierin duidelijk zien de kern van de meer volledige organisatie, welke thans bestaat. Dit echter was voldoende voor de Kerk in die dagen, toen zij zich nog in hare kindsheid bevond.

(Wordt vervolgd.)

VAN, OVER DEN OCEAAN.

Wij verheugen ons ten zeerste over onze zending onder het Hollandsche volk in Utah, en gedurende de negen maanden dat wij met dat werk belast zijn geweest, hebben wij het voorrecht genoten om niet minder dan 22 onzer landgenooten alhier woonachtig, de wateren des doops in te leiden, en zoodoende aan de kudde van 's Heeren Kerk toe te voegen.

Laat dit een bron van vreugde zijn voor allen, die de Ster lezen, en die bezield zijn om eveneens met een ernstig voor-nemen naar de beste hunner vermogens den Heer te dienen. Alsmede ook voor hen, die nog onderzoekende zijn naar de waarheid, en die begeerig zijn om het eeuwig Evangelie van den Zoon van God aan te nemen, waarvan wij gaarne getuigen, dat God het in deze laatste dagen tot de aarde heeft hersteld. Moge het licht en de waarheid over heel het rond der aarde, maar bovenal in ons geliefd vaderland

meer en meer verspreid worden, is de wensch en bede van uwe broederen in het Evangelie

Ogden Utah.

M. DALEBOUT.
H. v. BRAAK.

Wij ontleenen aan eenen brief ons toegezonden door Ouderling Jos. Gwilliams, voor enkele jaren terug alhier op zending, het volgende:

Ik verblijd mij altoos de Ster te ontvangen, omreden het is het eenigste tijdschrift door de Kerk of Zending uitgegeven, wat ik hier ontvang. Ik bevind mij hier een heel eind van uit de richting van ons volk. Eveneens is hier geene vertakking van de Kerk, en ik geloof, dat ik alhier de eenigste „Mormoon” in heel de stad ben.

Moge de Heer het werk zegenen en alle de getrouwen, zoowel Ouderlingen als Heiligen overal waar zij zich bevinden en die mede helpen om het werk des Heeren te verbreiden.

Vale Oregon. U. S. A.

JOS. H. GWILLIAMS.

ONZE OUDSTE BROEDER.

Gij, Oudere Broeder! die goed hebt geweten,
Hoe onze verzoeking Uw vleesch heeft doorboord,
Die innig bewogen, toch nooit hebt vergeten,
Die zwakheên in ons van de droevigste soort.
Slechts U is het moog'lijk, den afgrond te meten
Van 't dubbele hart in de menschen gelegd,
En ook het verzoenende middel te weten,
Waardoor ziel en zin hun geschil zien beslecht.
Laat ook voor de droomen van mij en de mijnen
Uw waarheid en die van de Uwen verschijnen,
En strooi door den chaos van twijfel en strijd,
Het zaad Uwer kalnte, dat altijd gedijdt.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Arthur Millicam van de Rôtterdamsche naar de Amsterdamsche, Franklin R. Smith van de Rôtterdamsche naar de Amsterdamsche, Keith R. Jensen van de Rôtterdamsche naar de Arnhemsche, M. Barton van de Rôtterdamsche naar de Amsterdamsche conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent:
B. TIEMERSMA

VOOR DE HEILIGEN.

Alleen hij die zelf met zwakheden omvangen is en zoodoende behoorlijk medelijden kan hebben met de dwalingen van anderen, zoo wordt ons in de Schriften verteld, — is in staat om eenen hooge priester te zijn.

Nu is die eer natuurlijk niet opgesloten in de zwakheden zelve, maar dienen die enkel zooals aangeduid, om medelijden te kunnen hebben met diegenen, waarover de autoriteit dient te gaan.

Zwakheden nu zijn eene eigenschap, of liever allicht, zijn eigenschappen waarvan wij gerust kunnen zeggen, dat zij zóó menschelijk zijn, dat wel elkeen die in deze dagen het priesterschap draagt, daarmede omvangen zal wezen. Waar echter die zwakheden zich somtijds openbaren in hen, die dat priesterschap dragen, laat dat daar nooit eene reden zijn voor hen, die overeenkomstig de wetten van het evangelie onderworpen zijn aan de in liefde uitgeoefende zorgen van dat priesterschap, dat priesterschap of hen die het dragen, niet te achten of er minder om te tellen.

Toen Jezus oordeelen moest over de vrouw, die tot hem werd gebracht, en die op de daad zelve betrapt was, overspel bedrijvende, toen zei Hij, „Wie van ulieden zonder zonder is, werpe den eersten steen op haar.” Opziende echter was er geen enkele van de beschuldigers meer te vinden, maar waren allen tot de conclusie gekomen, dat wanneer alleen dán met steenen geworpen mocht worden, wanneer eigen boezem in elk opzicht vrij was van eenige overtreding, er dan geene steening plaats zoude hebben.

Zoo ook met ons. Wanneer wij ons zouden ondernemen om alleen dán met steenen naar anderen te werpen, ook al behooren die anderen tot het priesterschap, waarvan verwacht kan worden, dat door hen een goed leven wordt geleid, — als wij zelve ons bewust zijn in geen enkel opzicht eenen steen verdiend te hebben, gewis zou het aantal steenen dan zeer gering zijn.

Het priesterschap van God dient onder alle omstandigheden het beste te doen wat in haar vermogen is, en zoo wanneer dit wordt gedaan, dan heeft dat priesterschap recht op erkenning van de zijde der leden. Niet alleen diegenen van het priesterschap die wij hier tellen als de hoogere leden

ervan, namelijk de zendelingen of ouderlingen onder ons werkzaam, maar ook de lokale broeders. Zij, die weliswaar niet een zoo hooge rang nog hebben ontvangen, maar die aangewezen zijn om toch een minstens even groot werk te doen. De leden behooren dat gezag onder hen ingesteld te erkennen, evenals ze Christus zouden willen erkennen, wanneer Hij persoonlijk onder hen zoude komen. Want, dat priesterschap, al is het ook vertegenwoordigt in de laagste diaken, of leeraar, dat vertegenwoordigt Hem zelve. „En”, — zoo zeide Hij, — „al wat gij de minste van Mijne broederen of Mijne dienstknechten gedaan zult hebben, dat hebt gij Mij gedaan.”

Hier dus is er eene gelegenheid om onze liefde te toonen, tegenover den Zaligmaker der wereld. Hij zelve is met Zijne persoonlijkheid niet meer bij ons, maar heeft ons in Zijne plaats Zijne knechten gelaten, die wij lief zouden hebben, evenals wij Hem beweren lief te hebben. Wat te zeggen van hen, die voorgeven Jezus te minnen, en hunne broeders en zusters niet achten, of hen leed berokkenen? Het gezag van God is in ons midden, Heiligen der Laatste Dagen, en wij zullen niet onschuldig worden gehouden als wij dat gezag niet erkennen, evenmin als het gezag of de autoriteit, zelve onschuldig zal worden gehouden wanneer ze dat door dwang en hoogmoed, en heerschzucht wenscht uit te oefenen.

Leden van Christus Kerk, herinnert u, dat Hij Zijn Koninkrijk en Zijne Kerk heeft ingesteld tot ons aller welvaren. Herinnert u, dat Hij het zelve is geweest, die de verschillende ambten daarin noodig heeft gekeurd. Herinnert u, dat wij tegenover de wereld belijden, dat wij het op grond van Zijne, en de woorden van Zijne apostelen van ouds, noodig achten, dat deze ambten in de Kerk zullen verblijven tot op den dag der volmaking, nog zóó verre van ons allen verwijderd. Laten wij die dag eene schrede meer nabij doen komen, door zóó met het priesterschap in ons midden te handelen, dat wij tezamen hoe langer hoe meer op „eene volkomenen man” beginnen te gelijken.

Alle kleine tegenspoeden des levens hebben hun nut als deel uitmakende van onze zedelijke tucht. Zij doen het best 's menschen karakter uitkomen. Menigeen, die zich in deemoed zou buigen, wanneer men hem zijnen dood aankondigde, geraakt in drift bij de minste tegenstreving van zijn opinie of van zijn plannen.

Het is vernederend armoede niet te kunnen dragen; het is nog vernederender die niet te kunnen overwinnen, als men gezond en sterk is.

WAAROM SMARTEN EN PIJNEN?

(Vervolg van bladz. 88.)

En dit brengt ons op het antwoord van Jezus. „Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaar worden.” Dat was het eenvoudige maar voldoende antwoord van den Meester op de vraag door de discipelen uitgesproken.

Dit antwoord werpt een sterke straal van licht op de vraag vanwaar de smarten en pijnen over den mensch komen. Niemand zal ook maar voor een oogenblik aarzelen toe te stemmen, dat blind te zijn niet een zeer bittere moeilijkheid is. Als men voor een enkel oogenblik de ongetelde zegeningen beschouwt ons in het gezicht der oogen geschonken, kan men beter beseffen hoe vreeselijk deze arme blinde man te lijden had. En toch vertelt ons het antwoord van Jezus, dat er in dit geval althans eene reden was voor deze bezoeking, en zelfs dat God iets met deze reden had uit te staan. Met het oog op de macht van redeneering is het niet een groote stap om de gevolgtrekking te maken dat zoo, wanneer deze man in dit bijzonder geval voor een goed doel met dit gebrek bezocht was, anderen eveneens om goede redenen kunnen moeten lijden, en dat in de finale opsomming van alle dingen, sommigen van onze moeiten en pijnen als evenzoovelen van onze grootste zegeningen zullen worden geteld.

Herinnert u bijvoorbeeld het geval van Jezus zelf. Geen wezen die ooit de aarde betrad was meer met pijnen en smarten bezocht dan Hij. Geen wezen scheen zoo geheel en al verlaten. Zijne angsten en benauwdheden waren zóó sterk, dat Hij groote druppelen bloeds zweette, en ofschoon Hij de Zoon was, toch riep Hij in onbeschrijfelijke angst uit: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” En toch in al dit lijden was een groot doel verborgen. De enthousiastische Paulus geeft in de volgende woorden van dit lijden getuigenis: „Hoewel Hij de Zoon was, nochthans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.”

Wij trekken hieruit de gevolgtrekking dat lijden voor Zijne volkomene volmaking noodzakelijk was, en zonder deze volkomene volmaking kon Hij niet den Zaligmaker der wereld wezen. Het feit, dat Hij volmaakt was, en alle dingen verstond, en alle kennis bezat, maakte het mogelijk voor Hem om de wereld van dood en hel te zaligen. Dit lijden dan van den grooten Meester was noodig voor het feit, dat de na-

komelingen van Adam zouden worden zalig gemaakt. Allicht kan niet een enkel persoon in eenigen zin beseffen, door welke verschrikkelijke dingen Jezus ging, maar de wetenschap, dat Hij leed tot op zekere hoogte buiten het bereik van onze tegenwoordige machten van bevassing, diende ons nader en nader tot Hem te brengen, en Hem eene zóó groote liefde te offeren, een liefde die niets anders moest kennen dan trouw aan Hem en Zijne geboden.

En evenals er een doeleinde was in Zijn lijden, was er een doel en meening in de ellende van den man die blind geboren was geworden, en Jezus vertelt ons dat dit doeleinde was, dat de werken van God in hem zouden worden verheerlijkt.

Meestal, wanneer de moeiten over ons komen, vinden wij ze vreeselijk hard om te dragen, maar zelfs onze grootste pijnen en smarten kunnen verlicht worden, als wij gevoelen willen dat er een doeleinde in verborgen is; dat God ons heeft toegestaan om voor ons eigen bestwil door die bijzondere moeilijkheid te gaan. Het kan zijn, dat juist op dien tijd er eene bijzondere ontwikkeling is, waardoor wij dienden te gaan, en dat de overkomen bezoeking noodig is om ons op dit hoogere standpunt te brengen. Onze omstandigheden schijnen zoo nauw verbonden met sommige levende elementen in ons, dat ze op dien tijd voor onze verdere ontwikkeling onvermijdelijk zijn. Als deze gedachte ons bezielt, dan is het zeer natuurlijke ding om te doen, ons zelve de vraag te stellen, waarom is dit over mij gekomen? En dan, zoek een verstandig antwoord te vinden. Doen wij dit, dan handelen wij als Jezus deed, en „leeren wij gehoorzaamheid” door datgene, wat wij te lijden hebben, en eindelijk ook zullen wij volmaakt worden. Het kan zijn dat wij niet altijd het juiste antwoord verkrijgen wat wij wenschen, en in soortgelijke gevallen dient onze voorafgegaan hebbende ondervinding zoodanig te zijn, dat wij vaardig kunnen zeggen, omreden ons groot geloof: „Gods wil, en niet de mijne geschiede.” Bij alle gebeurtenissen mogen wij tot den Heer gaan in gebed, en vragen Hem om Zijne hulp in onze ure van moeite, en als wij vragen in geloof, niet twijfelende; als de geest van onderwerping aan den Goddelijken wil, en niet de geest van opstand tegen dezen wil in onze harten is, dan zal zonder eenigen twijfel ons gebed gehoord en beantwoord worden. Als een bewijs hiervan, verwijzen wij den lezer naar een klein artikel wat kortelings in de Ster onder den titel van „Met nieuwe tongen zullen zij spreken”, verscheen.

Zeer dikwijls echter, zal een ernstig onderzoek ons de oorzaak openbaren van ons lijden, en als wij de oorzaak verwijderen, of met andere woorden, als wij leeren de wet te gehoorzamen die wij gebroken hebben, en waardoor het lijden

veroorzaakt werd, dan zal het lijden ook zelve verwijderd worden.

Laat ons een zeer nabijzjnd voorbeeld nemen. Gij zijt onfortuinlijk genoeg om een splinter in uwe hand te krijgen. De splinter wordt niet verwijderd en het gevolg ervan is, dat de hand verbolgen raakt en u pijn doet. Uw gezond verstand leert u in dit geval de oorzaak te zoeken, en die te verwijderen, en gij volgt uwe impulsies, en als de splinter er uit is genomen is het enkel slechts meer eene zaak van zeer korten tijd totdat de wond geheeld is, en gij zijt de pijn kwijt.

En toch in geestelijke zaken, welke door even zulke werkelijke wetten bestuurd worden als de wetten welke de stoffelijke wereld beheerschen, hoe weinig denken wij er aan om naar de oorzaak uit te zien? En in de wereld in 't algemeen, hoewel niet in het bijzonder onder de Heiligen der Laatste Dagen, welke beter geleerd zijn geworden, hoe dikwijls werken de menschen het lot niet tegen, of werken God tegen, vloekende de gevolgen, maar zijn onwillig om naar de oorzaak te zoeken of die te verwijderen. En verder weigert men te leeren door datgene wat geleden wordt, aldus het lijden niet ten voordeele makende, want zooals gezegd, van het lijden is het mede, dat wij leeren wat van waarde is voor ons leven en voor onze eeuwige vooruitgang. Het lijden van den Zaligmaker zou evenzoo doelloos zijn geweest als het lijden van de wereld van vandaag, zoo het Hem niet volmaakt had gemaakt, en Hem tot de oorzaak der zaligheid verheven.

Toch echter kan het ook gebeuren dat wij de oorzaak niet kunnen vinden, maar ook dan nog kan het lijden bijdragen tot onze eigene heerlijkheid, en allicht eveneens tot het voordeel van onze medemenschen en tot de glorie van God. Om dit duidelijk te maken, sta mij toe u eene kleine geschiedenis te vertellen.

Daar was, enkele jaren geleden, een jonge man, Hanks genaamd, die met een metgezel, een mijn trachtte te ontginnen in het westen. Het was inderdaad een goede mijn, en later werd het zelfs een van de beste loodmijnen uit heel Utah. Op zekeren dag waren ze in hunne mijn werkzaam geweest, en waren nu bezig om de dingen in orde te maken om over hun erts te beschikken en dat in dollars om te zetten. Hanks gevoelde zich uitstekend, — juist zoo goed als ieder jonge man van een en twintig jaar, die het levensbloed door zijne aderen voelt vloeien, wiens aardsche vooruitzichten er goed voor staan, wiens trek voor het aanstaande middagmaal goed is, en die het liefste meisje bezit in heel de wereld en wat op hem wachtende is. In zijnen zak was een brief van dat lieve meisje. Iemand had hem die dien morgen gebracht, en deze boodschap van liefde zou het laatste zijn wat zijne oogen ooit zouden lezen.

Toen de twee jonge lieden de hut naderden om te middagen, ontdekten zij een doos met dynamietpatronen, die zij onbedekt in de zon hadden laten liggen. De metgezel van Hanks wilde het voorwerp juist opnemen, toen hij een paar pas daar vandaan zijne handschoenen ontdekte, en eerst ging om die nog op te halen. Daarmede nog bezig zijnde, zeide hem Hanks, „Als jij nu naar de hut gaat en het voedsel gereed maakt, dan zal ik wel voor de patronen zorgen.” De doos had in de zon gelegen en was over verhit geworden, en het lichte omhulsel deed de rest. Alle patronen in de doos ontploften. Het was een wonder dat Hanks niet tot stof vermord werd, maar zooals het was, werd hij tien voet ver weggeslingerd. Hij verrees kalm, maar de aarde, de zon en de lucht, alles was verdwenen, en de twee sterke armen, waarmee hij zijn voedsel had verdiend, waren nu enkel bloedige stompen geworden. Alle middelen om zich eene levenspositie te verwerven, waren gegaan.... schijnbaar althans.

Wij zullen het gedeelte van onze geschiedenis voorbijgaan, wat meldt, hoe die bloedende stompen door zijn weenenden kameraad werden verbonden, hoe de arme Hanks lag en leed toen de dokter kwam van een afstand van acht mijlen; hoe hij naar het hospitaal werd gebracht, waar men zeide, dat hij sterven moest, maar waar hij leefde om dat „liefste meisje in de wereld” op te geven. Dit alles is een zeer belangwekkende geschiedenis, maar niet geheel het punt van dit artikel. Het voort te brengen punt is, dat hij zijn noodlot kalm aanvaardde. Allicht zal de werkelijke reden van dat vreeselijke ongeval nimmer klaar en duidelijk voor hem worden, totdat hij ontslagen is en thuis bij zijnen Vader aan zal komen, maar hij maakte het vruchtbaar tot het welzijn van zijne medegenooten. Handen weg, oogen weg, wat was hem overgebleven om hem onafhankelijk te maken in de wereld? Hij had zijn karakter. Hij had zijn verstand. Hij combineerde het verstand met de ziel. Hij leerde de groote les van geduld, en nu reeds langen tijd heeft hij lezingen gehouden, een bron van inspiratie zijnde voor elkeen die met hem in aanraking komen. Denk eens aan! Een man zonder handen en oogen, kiezende een zoo edel beroep in het leven, reizende alleen naar vreemde steden, over onbekende wegen, afhankelijk van de hem naastbijzijnde om hem te helpen aan de duizend kleine dingen, waarvoor de handen en de oogen gebruikt moeten worden, en dan nog door dit alles heen, een aangenaam wezen behoudende, blijmoedig en met een gevoel in zijne ziel, dat hij in de dingen des levens nog een weinig helpen kan. Inspireert het leven van dezen man u niet een weinig? Doet het u niet gevoelen dat, hoe verschrikkelijk hij ook geleden mag hebben, daar allicht een doel in geweest is? Want is na alles zijn tegenwoordig leven niet veel heugiger

dan het geweest zoude zijn als hij alles had verkregen wat hem de stoffelijke wereld maar kon bieden?

En allicht kan zijn leven ons leiden om een doel te vinden in de kleine moeiten van ons bestaan, en allicht kunnen door die moeiten de werken van God of Zijne wetten openbaar worden gemaakt tot ons. Wanneer ge op de levensbaren van de stormen der oceaen ontmoedigd wordt, denkende dat alles verloren is, tel dan uwe vele zegeningen, noem en som ze een voor een op, en dan zult gij er u over verrassen wat de Heer u niet al ten voordeele heeft geschonken.

ROSCOE W. EARDLEY.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Op 18 Maart zijn eervol van hunne zendingen alhier ontslagen, Ouderlingen Sylvester Low en Fred. Summerill. Ouderling Low kwam aan op 14 September 1910, en werd voorloopig in de Amsterdamsche conferentie geplaatst, alwaar hij in verschillende gemeenten werkzaam bleef tot 12 Januari 1912, waarna hem de Groninger conferentie werd aangewezen. Vandaar werd hij op 25 Juni overgeplaatst naar Arnhem, om de leiding van de conferentie op zich te nemen. Deze roeping bleef hij tot op den datum van zijn ontslag bekleeden.

Als president van de Arnhemsche conferentie is aangesteld Ouderling Rob. de la Mare.

Ouderling Summerill kwam aan op 11 September 1910, en werd eerst gezonden naar de Groninger conferentie. Vandaar geroepen zijnde naar Rotterdam, op 6 December van 't zelfde jaar, bleef hij daar werkzaam tot 25 Nov. 1912, in 't laatst met de leiding van de gemeente te Dordrecht belast zijnde. Van af bovengenoemden datum tot 18 Maart van dit jaar bekleedde hij dezelfde positie te Amsterdam, vanwaar hij op denzelfden datum als ook Ouderling Low, zijn ontslag ontving.

UIT ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op den laatsten Zondag in Februari is er te Apeldoorn een nieuwe zaal geopend, alwaar in 't vervolg de zendelingen geregeld vergadering zullen houden. Het adres van de zendelingen is Kanaalstraat D.D. 19, en wordt ieder verzocht die vrienden of verwanten aldaar heeft wonen, en dezen een bezoek van hen gebracht wenscht te zien, de adressen daarvan aan bovengenoemd adres op te willen geven.

Een groote vergadering is er gehouden geworden te Breda

op 16 Maart. Wij schrijven „groot” met het oog op de toestanden aldaar van de pas geopende zendingspost. Ongeveer 60 vreemdelingen waren aanwezig. Sprekers waren Conferentie-president J. W. Jones, Ouderlingen Arthur Millicam, en Thomas C. Hair, alsmede broeder Mes van Dordrecht. Aan het einde werden ongeveer 100 brochures verkocht, benevens 6 boeken van Mormon. In het vervolg zullen in dezelfde zaal alle twee weken vergadering worden gehouden. Hetzelfde wat gezegd werd in betrekking tot Apeldoorn, aangaande vrienden en bekenden van onze lezers, geldt natuurlijk ook voor Breda en omstreken. Het adres van de zendingen aldaar is Spoorstraat 37a.

Op Donderdag 20 Maart is er een debatavond gehouden geworden te Dordrecht, tusschen den Heer v. Holten, onderwijzer aldaar, en Ouderling B. Tiemersma. Het onderwerp, door eerstgenoemde spreker bestreden en door de tweede verdedigd, was Kerkorganisatie en openbaring in de laatste dagen met betrekking tot de leerstellingen van het Mormonisme. De gewone vergaderzaal, waar dit debat gehouden werd, was tot aan den nok gevuld met eene belangstellende schare, zoowel vrienden, vreemdelingen, onderzoekers, als leden. Met alle aandacht werden de twee sprekers gevolgd, en uit den aard van onze positie gaat het niet op om eene beslissing uit te spreken, wie nu eigenlijk als overwinnaar uit het strijdperk trad, waar het dan ook eigenlijk niet om ging. Ter eere echter van den geachten tegenstander moet worden gezegd, dat het twistgesprek in elk opzicht een vriendschappelijk karakter droeg, en er door den geachten spreker contra, niet een enkel woord gezegd is geworden wat beleedigend voor een van onze geloofsgenooten kon zijn. De ernst en de goede gezindheid werd tot het laatste toe op voorbeeldige wijze door allen bewaard, en *wij* hebben het als eene gelegenheid beschouwd om onze getuigenis te kunnen geven van de waarheid van het Evangelie, en naar we vermeenden heeft de toespraak van Ouderling Tiemersma er heel wat toe bijgedragen om het geloof van de Heiligen te Dordrecht op te bouwen, en tevens om de overtuiging te sterker in hen te doen ontwikkelen, dat er heel wat verdedigingsmiddelen zijn voor het van God geopenbaarde Evangelie der laatste dagen.

I N H O U D.

De organisatie van de kerk Blz. 101 Van over den oceaan . . „ 107 Onze oudste broeder . . „ 108 Verplaatst „ 108		Voor de heiligen Blz. 109 Waarom smarten en pijnen? „ 111 Ontslag en benoeming . „ 115 Uit ons eigen Zendingsveld „ 115
---	--	--
